

[Lindholt.]

sprog — og ved fremmede sprog tænker jeg altså på de nærmeste fremmede sprog, ikke syd- og nordkinesisk — fortrænges til fordel for nedsat timetal for lærerne, til fordel for seksualundervisning og andre fag. Og disciplin må der naturligvis under ingen omstændigheder være, for ellers vil det gå lille Peter yderst dårligt i hans fremtidige tilværelse. De avancerede lærere skriver lærebøger, som kan anvendes til at fremme den socialistiske tanke og idé i skolen. Der benyttes f. eks. en bog, der hedder „Historiebogen“, og den indeholder naturligvis en lang række angreb på de fede kapitalister.

For kort tid siden hørte jeg om en dreng, der var kommet ind i et gymnasium, og som ønskede at lære russisk i gymnasiet. Han mødte op i klasseværelset, der naturligvis var prydet med det røde flag med hammer og segl, et billede af Lenin og — et billede af Gert Petersen. Han må sandelig være blevet inspireret, da han kom ind i det klasseværelse, eller også har han måske foretrukket at studere sydkoreansk i stedet for.

Af en radioudsendelse forleden med bl. a. hr. Knud Jespersen fremgik det — det var ikke hr. Knud Jespersen, der sagde det, men det var en indleder, der sagde det — at det drejede sig om at få kommunistiske bannerførere ind i alle samfundsinstitutioner, læreanstalter osv., og vi må erkende, at det i høj grad er lykkedes.

Bibliotekscentralen, som oprindeligt var et selvstændigt institut, har udarbejdet til brug for bibliotekerne en plakat, som ser sådan ud. (Taleren holdt plakaten op). Den viser naturligvis den fede kapitalist, der sidder på pengesækken eller holder på den; samtidig er de djarve arbejdere ved at vælte ham ned af piedestalen, og i baggrunden ser vi befolkningen jublende med det røde flag. Der var en, der sagde til os, at der foregår jo ikke nogen indoktrinering her i samfundet, det foregår slet ikke, det kan ingen dokumentere. På bagsiden af plakaten står der: „læs røde bøger, socialistiske børnebøger“. Det er sandelig ikke Snehvide og de syv små dværge, der skal læses om nu om dage, nej, det er Pjotr, hvordan det gik ham i Sibirien. Hvem udgiver det? Det gør bibliotekscentralen. Nu tror jeg ikke, at det er finansudvalgets formand, der har inspireret

til udarbejdelsen af en sådan plakat, men jeg mener i hvert fald at kunne bebrejde ham, at han ikke siger fra i forbindelse med sådan en plakat.

Jeg har en anden, som jeg nu vil vise — nej, den vil jeg for resten ikke vise jer, ikke forsiden, men bagsiden. Jeg har en anden plakat, som viser alt om sex fra kælder til kvist, alt om sex. Den skal virke inspirerende over for børnene, der kommer i børnebibliotekerne. Jeg mener naturligvis heller ikke, at formanden for finansudvalget skulle have givet inspiration til denne plakat, men denne plakat skulle altså virke inspirerende på børnene, således at de kunne gå ind i børnebiblioteket og låne nogle af alle disse glimrende, aldeles fortræffelige bøger. „Hvordan mor“ og „Den lille ternede“ og „Sådan får man et barn“ og „Far, mor og børn“ og en masse andre gode bøger, som nok er værd at læse for de 3-6 årige, så de kan få et normalt sexliv. Denne er også udsendt af bibliotekscentralen i 1972 og udarbejdet af en børnebibliotekar. Jo tak, det går helt godt i bibliotekerne.

Når man så læser „Driver dug, falder regn“ og gerne skulle have et bogmærke lagt ind i bogen, så man ved, hvor langt man er kommet til, ja, så får man udleveret på bibliotekerne små røde bogmærker, og disse bogmærker indeholder selvfølgelig en komplet fortegnelse over forholdene i Chile, Allende og hvordan det er gået de stakkels forfulgte kommunister over den ganske verden, „Arbejderen“ og „Du, menneske“ osv., dem udleveres der jo i hundretusindevis af gennem bibliotekerne også. Mon ikke det var en idé, at formanden for biblioteksvæsenet eller for centralen kikkede lidt efter, hvad der blev sendt ud derindefra.

Man kunne godt stille det spørgsmål: siden hvornår er det egentligt blevet bibliotekarernes opgave at undervise i sex? Er det formålet med bibliotekarundervisningen? Måske tror man, at bibliotekarer har særlige forudsætninger for det.

Jeg ønsker her fra folketingets talerstol at gøre opmærksom på den fare, der ligger i, at landets folkebiblioteker for øjeblikket er ved at blive omdannet til et propagandaapparat for den marxistiske ideologi. Det er ikke bibliotekarernes opgave at føre politik, hverken venstreorienteret eller højreorienteret.